

így dolgozom én... Demeter Lilla

Gyerekkoromban imádtam fogalmazni. Pontosabban fogalmazást írni valamiről. Azt gondoltam, hogy valamiféle íróember leszek, ha más nem, újságíró. Élveztem a gondolatok szabad áramlását, a szép költői képeket, hasonlatokat, míves mondatokat, az íráson keresztül a szabadság örömét.

Felnőtt fejjel, grafológusként is sokat írok, hiszen írásban fogalmazom meg a jellemképeket, szabadságról azonban szó sincs. Köt a szavak fegyelme, az árnya-latnyi különbségek lélekig ható ereje. Az elemzés a másik emberről szól, a tanácsot kérő emberről. A tanácsadó szerepköre pedig felelősségteljes, néha nyomaszt a „nem hibázhatok” érzése. Így ma nem az önmegvalósító szabadság, hanem a körültekintő gondosság, fegyelem és az alázat irányítja fogalmazásaimat. Sokszor küzdök a legmegfelelőbb, leginkább támogató szóért; néha álmomban is kapok ötletet, mit kellene átírni, valahogy másképp, jobban. Napokig foglalkoztat egy írás: eszembe jut autóvezetés közben, főzés közben, álmomban. Tudom, hogy akkor van készen, amikor már eltelt egy nap és nem jutott eszem-be semmi új, változtatni való apró részlet. Akkor készen van!

Hát így elemzek én...

És egyre jobban kedvelem „Szidnai doktor” (Dr. Szidnai László) módszereit. Grafológus hallgató koromban is éreztem, hogy ez valami egészen új, ez valami más módszer, – az új dolgok valahogy mindig vonzanak – de akkor még csak épp, hogy elcsíptünk valamit a kialakulóban lévő Kockából. **Aztán jött a Mérés. Kategóriákban! Egy-két óra tanulás a Mesternél, ma már nem is tudnék máshogy mérni, csak kategóriákban! Szeretem, hogy az írásmintán (másolaton) kell mérni, nem a számítógépbe szkennelt képen. Szeretek belebújni az írásba, forgatni, tapintani, ismerkedni.**

Élvezem az automata számoló program eredményeit látni. Mert számolni nem szeretek, de szeretek számokban is gondolkodni. Csodálatos dolog, hogy számokkal le lehet írni a világot, s bizonyos szempontból az emberi lelket is. Micsoda világ! Engem lenyűgöz.

Szóval izgalmas dolog ez a bázis, a potenciális betűméret, a számított betűméret, izgalmas, hogy velük megérthetem a lélek működését. Nem csak azt, hogy milyen, hanem, hogy miért is?

Aztán jött a Húr-modell, és itt van a Rezonometria!

Nehogy azt hidd, kedves olvasó, hogy ez olyan lélektelen dolog. Ez a fűszer, a gondolkodás fűszere. A belső arányosság feltárásával, az arányeltolódások értelmezésével, lelki húrjaink ábrázolásával csupa izgalmas, új dolgot kaptunk mi, grafológusok. Kíváncsian szoktam várni, hová, melyik húrra esnek a mért elemek, mik rezegnek egy húron a lélekben, mi kerül távol a bázis húrjától és mivel hozható kapcsolatba. A potenciális és valós méreteket összevetve pedig nyomára bukkanhatunk a túlműködtetett vagy alul-működtetett személyiségdimenzióknak, a tudattalan működési mechanizmusoknak.

Kapcsolatba kerülhetünk a tranzakció-analízissel, a sorskönyvekkel, és még mivel is? Alig várom a folytatást!

A régi és az új módszerek kapcsolódnak egymással, kiegészítik egymást, mert persze, hogy én is azzal kezdem az elemzést, hogy papírra vetem az érzéseimet, az első benyomást, majd kiválasztom a domináns jegyeket, föltárom az ellentmondásokat, majd a mérések értelmezése után alkalmazom a klasszikus elemzési módszereket. A Rezonometria és a Húr-modell, az csak a fűszer. Azt szeretem a legjobban. Megérteni a lényegét. Megérteni a másik embert!

Ez legalább akkora dolog, mint a fogalmazás szabadsága. Vagy talán nagyobb?

2005

Demeter Lilla

Lukács Oktatási Központ

Megjelent:

http://www.grafint.hu/grafologia_folyoirat/200511/demeter.htm